

1.

U s t a w a

z dnia 16 grudnia 1921 r.

o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej.

Art. 1. Celem przywrócenia równowagi budżetowej, tudzież stworzenia podstawy dla banku biletowego, pobraną będzie nadzwyczajna danina państwowa.

Osoby, obowiązane do płacenia daniny.

Art. 2. Nadzwyczajnej daninie państwowej podlegają:

I. Osoby fizyczne i prawne, z wyjątkiem osób, wymienionych w części II niniejszego artykułu, obowiązane do opłacania następujących podatków bezpośrednich:

A. W b. dzielnicy rosyjskiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku podymnego w miasteczkach (osadach), posiadający nieruchomość bez gruntu, lub z gruntem poniżej trzech morgów,
- c) płatnicy państwowego podatku od nieruchomości miejskich,

d) płatnicy zasadniczego podatku przemysłowego od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, tudzież od zajęć osobistych, nie wymienionych w części V niniejszego artykułu, z wyjątkiem osób i przedsiębiorstw, o których mowa w części VII niniejszego artykułu.

B. W b. dzielnicy austriackiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego na całym obszarze, oraz podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego w miastach i miasteczkach, wymienionych w ustawach krajowych b. Królestwa Galicji z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. Ust. Kraj. № 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. Ust. Kraj. № 51), jak również w innych miejscowościach o charakterze miejskim, oznaczonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia,
- c) płatnicy powszechnego podatku zarobkowego od przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych, domokrażnych i wędrownych, tudzież od zajęć, nie wymienionych w części V niniejszego artykułu, z wyjątkiem osób i przedsiębiorstw, o których mowa w części VII niniejszego artykułu.

C. W b. dzielnicy pruskiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku budynkowego w miastach, miasteczkach, miejscowościach o charakterze miejskim, jak również w innych miejscowościach, oznaczonych w drodze rozporządzenia przez Ministra Skarbu,
- c) płatnicy podatku procederowego, z wyjątkiem osób, względnie przedsiębiorstw, wymienionych w części II i VII niniejszego artykułu, tudzież płatnicy podatku od handlu domokrajnego.

II. Osoby prawne, obowiązane do publicznego składania sprawozdań, podlegające podatkowi przemysłowemu, względnie szczególnemu podatkowi zarobkowemu lub procederowemu na rok 1921, z wyjątkiem tych, które prowadzą przedsiębiorstwa, wymienione w części VII niniejszego artykułu.

III. Dzierżawcy i użytkownicy nieruchomości ziemskich, będących własnością instytucji, wyszczególnionych w art. 3 punkt 1.

IV. Osoby, zajmujące w cudzych nieruchomościach, położonych w miejscowościach o charakterze miejskim, mieszkania oraz lokale przemysłowe lub handlowe z tytułu najmu lub tytułem darmym.

V. Osoby fizyczne, osiągające dochody z samodzielnego wykonywania wolnych zajęć zawodowych, a mianowicie: lekarze, dentyści, lekarze weterynaryj, felcerzy, adwokaci, obrońcy sądowi, notariusze, wydawcy pism periodycznych, artyści, architekci, inżynierowie, technicy, chemicy oraz ci ajenci, którzy nie opłacają podatków, wymienionych w części I A. d), B. c) i C. c) niniejszego artykułu.

VI. Właściciele posiadanych w okresie między 1 października i 31 grudnia 1921 r. samochodów osobowych, ekwipaży w miastach oraz tych dorożek konnych i samochodowych, tudzież omnibusów samochodowych, od których nie opłaca się podatku przemysłowego, względnie zarobkowego lub procederowego.

VII. Osoby fizyczne i prawne, prowadzące kopalnie ropy, rafinerje i fabryki olejów mineralnych, fabryki gazoliny, tudzież przedsiębiorstwa tłoczenia i magazynowania ropy.

O ile osoby te posiadają nieruchomości ziemskie lub miejskie, nie służące celom przedsiębiorstwa, podlegają odnośnie do tych nieruchomości daninie, określonej w części I niniejszego artykułu.

Art. 3. Od daniny są zwolnione:

- 1) odnośnie do wszystkich kategorii daniny, wymienionych w art. 2: Państwo, związki samorządowe, instytucje humanitarne i oświatowe oraz instytucje ubezpieczeń społecznych, związki zawodowe, spółdzielnie aprowizacyjne i ich związki;
- 2) odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2, część II: komunalne kasy oszczędności, tudzież instytucje kredytu długoterminowego, emitujące listy zastawne, a nie posiadające kapitału zakładowego; o ile jednak te instytucje posiadają nieruchomości ziemskie lub miejskie, to opłacają daninę na zarządzie art. 2 A. a), b), c), B. a), b), C. a), b);

3) odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2 części IV:

- a) prawnie uznane instytucje religijne,
 - b) uwierzytelnieni przy Rządzie Polskim, a nie posiadający obywatelstwa polskiego przedstawiciele dyplomatyczni i konsularni państw obcych, tudzież dodani im pracownicy obcokrajowcy,
 - c) osoby, których główne źródło utrzymania stanowią pobierane renty: inwalidzka, urazowa, na starość, wdowia, lub zaopatrzenie emerytalne,
 - d) dozorca (stróż domów) odnośnie do zajmowanych przez nich mieszkań służbowych,
 - e) osoby, utrzymujące się z ofiarności publicznej;
- 4) odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2 części VI:
- a) osoby, wskazane w punkcie 3 b) niniejszego artykułu,
 - b) osoby, wykonywujące zawodowo handel samochodami i od handlu tego opłacające podatek przemysłowy, względnie zarobkowy lub procederowy — odnośnie do samochodów, będących przedmiotem tego handlu; jednakże te osoby winny uiścić daninę przynajmniej od jednego samochodu.

Podstawa obliczenia i wysokość daniny.

Art. 4. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 część I, oblicza się przez pomnożenie każdej wymierzonej im za rok 1920 należności caloroznego podatku państwowego przez następujące mnożniki:

A. W b. dzielnicy rosyjskiej:

- a) dla podatku gruntowego głównego, obliczonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 71, poz. 477):

dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatek poniżej 1500 mk.	360
dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatek od 1500 — 3000 mk.	400
dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatek ponad 3000 mk.	450
- b) dla podatku podymnego w miasteczkach (osadach) 60
- c) dla państwowego podatku od nieruchomości miejskich 100
- d) dla zasadniczego podatku przemysłowego, obliczonego wedle stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437):
 - 1) dla przedsiębiorstw handlowych I kategorii, wymienionych w punkcie 4 te same kategorii (dodatek do art. 368 ustawy o państwowym podatku przemysłowym) 150

2) dla przedsiębiorstw handlowych II kategorii, wymienionych w punkcie 4 tejże kategorii	100
3) dla pozostałych przedsiębiorstw handlowych I kategorii.	85
4) dla pozostałych przedsiębiorstw handlowych II kategorii	60
5) dla przedsiębiorstw handlowych III kategorii.	20
6) dla przedsiębiorstw handlowych IV kategorii.	15
7) dla przedsiębiorstw handlowych V kategorii tudzież handlu jarmarcznego	5
8) dla przedsiębiorstw przemysłowych I, II i III kategorii	60
9) dla przedsiębiorstw przemysłowych IV, V i VI kategorii.	45
10) dla przedsiębiorstw przemysłowych VII i VIII kategorii	35
11) dla przedsiębiorstw żeglugi	35
12) dla osobistych zajęć przemysłowych	35

B. W b. dzielnicy austriackiej:

a) dla podatku gruntowego, obliczonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku gruntowego (Dz. U. R. P. № 61, poz. 389): dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku poniżej 2500 mk.	225
dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku od 2500 do 4200 mk.	250
dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku ponad 4200 mk.	280
b) 1) dla podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego, pobieranego w m. Lwowie	20
2) dla podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego, pobieranego na pozostałym obszarze izby skarbowej lwowskiej, tudzież na obszarze izby skarbowej krakowskiej	30
3) dla podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, wymierzonego na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo-klasowego (Dz. U. R. P. № 70, poz. 469), a pobieranego w miastach i miasteczkach, podpadających pod przepisy ustaw kraj. b. Królestwa Galicji (z dnia 13 marca 1889 r. № 24) Dz. Ust. Kraj. i z dnia 3 lipca 1896 r. № 51 Dz. (Ust. Kraj.), tudzież w innych miejscowościach o charakterze miejskim, oznaczonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia	60

c) dla powszechnego podatku zarobkowego, obliczonego wraz z państwowym dodatkiem wojennym	40
z tem jednak zastrzeżeniem, iż kwota daniny, obliczona dla każdej jednostki, podlegającej podatkowi zarobkowemu, nie może być wyższą od kwot daniny, przypadających w b. dzielnicy rosyjskiej od zakładów handlowych, względnie przemysłowych I kategorii, jak również nie może być mniejszą od najniższej kwoty daniny, przypadającej w b. dzielnicy rosyjskiej od zakładu handlowego IV kategorii, względnie od zakładu przemysłowego VIII kategorii, w miejscowościach tej samej klasy. Dla celów, wymienionych w tej części niniejszego artykułu, ustanawia się podział miejscowości b. dzielnicy austriackiej na klasy, uwidoczniiony w załączniku № 1.	

C. W b. dzielnicy pruskiej:

a) dla podatku gruntowego, służącego za podstawę do obliczenia dodatków samorządowych: dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku poniżej 110 mk.	4200
dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku od 110 do 220 mk.	4600
dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku powyżej 220 mk.	5200
b) dla podatku budynkowego, służącego za podstawę do obliczenia dodatków samorządowych	100
c) dla podatku procederowego, służącego za podstawę do obliczenia dodatków samorządowych: 1) dla przedsiębiorstw handlowych, nie wylączając wskanych poniżej w punkcie 3: w I klasie podatkowej	1500
" II " " "	1000
" III " " "	750
" IV " " "	500
2) dla przedsiębiorstw przemysłowych: w I klasie podatkowej	1000
" II " " "	750
" III " " "	500
" IV " " "	400
3) dla przedsiębiorstw handlowych, podlegających podatkowi wyszynkowemu: w I klasie podatkowej	5000
" II " " "	3000
" III " " "	2000
" IV " " " oraz dla przedsiębiorstw, uwolnionych od podatku procederowego, a płacących podatek wyszynkowy	1000

Do obliczonych na zasadzie powyższych mnożników kwot daniny mają zastosowanie zastrzeżenia, wymienione w części B. c) niniejszego artykułu.

Podział miejscowości w b. dzielnicy pruskiej na klasy zawiera załącznik № 2. Najniższej daninie, obliczonej na zasadzie poprzedniego ustępu, podlegają również przedsiębiorstwa, które w roku 1920 były uwolnione od podatku procederowego na na mocy § 7 ustawy z dnia 24 czerwca 1891 r.

d) dla podatku od handlu domokrażnego 500

Art. 5. Osobom, którym podatki, wyszczególnione w częściach A. d), B. c) i C. c) 1 i 2 art. 4, wymierzono po raz pierwszy dopiero za rok 1921, należy obliczyć daninę przez pomnożenie należności podatkowej za tenże rok przez mnożniki, ustalone w części A. d) artykułu 4, o ile chodzi o b. dzielnicę rosyjską, a przez szóstą część mnożników, ustalonych w częściach B. c) i C. c) 1 i 2 artykułu 4, o ile chodzi o b. dzielnicę austriacką, względnie pruską.

Art. 6. Na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, białowieskiego, bielskiego, grodzieńskiego, sokólskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego danina, przypadająca od płatników, wymienionych w art. 2 część I A. a) obliczona zostanie w wysokości uwidocznionej w załączniku № 3.

Art. 7. Daninę, przypadającą od osób wspomnianych w art. 2 cz. II, oblicza się od spółek handlowych i bankowych, powstałych przed 1 stycznia 1920 r., w wysokości 15 procentów od kapitału zakładowego (akcyjnego, udziałowego, składkowego i t. p.), tudzież zapasowego i rezerwowego według stanu w dniu ogłoszenia ustawy niniejszej, od wszystkich innych zaś — w wysokości 10 procentów od tychże kapitałów.

O ile jednak osoby wspomniane posiadają nieruchomości, maszyny, narzędzia produkcji lub patenty, nabyte przed rokiem 1920, należy wartość nabycia tych przedmiotów przewalutować, celem określenia podstaw obliczenia daniny, drogą pomnożenia jej przez następujące współczynniki:

- a) o ile nabycie nastąpiło przed 1 stycznia 1916 roku — przez 20
- b) o ile nabycie nastąpiło w czasie od 1 stycznia 1916 roku do 31 grudnia 1918 roku — przez 10
- c) o ile nabycie nastąpiło w 1919 r. — przez 5

Postanowienia ustępu poprzedniego mają zastosowanie również do kapitałów, już za zgodą Ministra Skarbu przewalutowanych na innych podstawach.

Kapitał zakładowy przedsiębiorstw, należących do osób prawnych, których zarządy znajdują się poza obszarem Rzeczypospolitej, określa się wedle przepisów, zawartych w ostatniej części art. 21 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550), przyczem stosuje się analogicznie przepisy drugiego i trzeciego ustępu niniejszego artykułu.

Art. 8. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części III oblicza się:

I. dla użytkowników, korzystających z gruntu pod tytułem darmym:

- 1) w wysokości, określonej w art. 4 A. a), B. a) i C. a) i w art. 6, o ile grunt jest obłożony podatkiem gruntowym,
- 2) w wysokości przeciętnego obciążenia daniną gruntów, znajdujących się w tej samej lub w sąsiedniej wsi, względnie gminie, o ile grunt nie jest obłożony podatkiem gruntowym.

II. dla innych użytkowników i dzierżawców w wysokości, określonej w art. 35 z tem, że za podstawę obliczenia przyjmuje się kwotę daniny, jakoby przypadała w myśl punktu pierwszego, względnie drugiego części I niniejszego artykułu.

Art. 9. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części IV, oblicza się w wysokości dwukrotnego zasadniczego komornego, płaconego za rok 1921.

Od mieszkań i lokali, zajmowanych tytułem darmym w cudzych nieruchomościach, daninę oblicza się w wysokości dwukrotnej rocznej wartości użytkowej, odpowiadającej komornemu (ustęp pierwszy niniejszego artykułu) za mieszkania i lokale najęte, znajdujące się w tych samych lub podobnych warunkach.

W tych miejscowościach, w których nie obowiązują zasady ustawy o ochronie lokatorów z dnia 18 grudnia 1920 roku (Dz. U. R. P. № 4/21, poz. 19), daninę przypadającą od osób, wymienionych w niniejszym artykule, oblicza się w wysokości 2.000 mk. od każdego pokoju, względnie pomieszczenia.

Art. 10. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 części V, oblicza się w wysokości jednej piątej części dochodu, osiągniętego z wolnych zajęć zawodowych w roku 1920, a ustalonego przy wymiarze państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1921.

Art. 11. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części VI, oblicza się w wysokości:

- a) 1.000.000 marek od samochodu osobowego o sile powyżej 15 koni, a w wysokości 750.000 marek od samochodu o sile mniejszej,
- b) 200.000 marek od ekwipażu parokonnego i 100.000 marek od ekwipażu jednokonnego,
- c) 20.000 marek od dorożki dwukonnej i 10.000 marek od dorożki jednokonnej w Warszawie i Łodzi, a w połowie tych sum od dorożek w innych miastach,
- d) 100.000 marek od omnibusu samochodowego i 40.000 marek od dorożki samochodowej.

Art. 12. I. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 części VII oblicza się:

- 1) od szybów produkujących ropę:
 - a) w wysokości 10.000 marek od każdej cysterny ropy pojemności 10.000 kg., wydobytej w czasie od 1 lipca 1920 r. do 30 czerwca 1921 r., za potrąceniem ilości, zu-

zytej na opał własnych szybów, oraz ropy bruttowej, tudzież w wysokości 50 fenigów od każdego w powyższym czasie wyprodukowanego, a sprzedanego metra sześciennego gazu ziemnego.

Od tej jednak ilości ropy, która przez producentów została wywieziona zagranicę w okresie między 1 stycznia 1920 r. a 15 listopada 1921 r., należy w miejsce stawki 10.000 marek zastosować stawkę 20.000 marek od każdej wywiezionej cysterny; a od tej ilości gazu ziemnego, która sprzedaną została za kontraktami, zawartymi po 31 grudnia 1920 r. na rok z góry, zamiast wspomnianej w punkcie a) stawki jednostkowej, zastosować stawkę procentową w wysokości 10% ceny sprzedażnej. Stawka 20.000 marek nie dotyczy ropy, wywiezionej zagranicę na podstawie umowy z Rządem, zawierającej oznaczenie ceny niższej niż równoczesna targowa, lub zapewniającej Rządowi dochody, przewyższające stawkę eksportową. W tych wypadkach oblicza się daninę w wysokości 10.000 marek od każdej cysterny;

- b) w wysokości 10% ceny sprzedażnej cysterny ropy bruttowej, wyprodukowanej w okresie, oznaczonym w punkcie a);
- 2) od szybów jeszcze nieprodukujących, a będących w wierceniu w ostatnim miesiącu przed ogłoszeniem ustawy:
 - a) w wysokości 400.000 marek od każdego rygu w Borysławiu, Mraźnicy i Tustanowicach,
 - b) w wysokości 200.000 marek od każdego rygu, znajdującego się w okręgu urzędu górniczego w Stanisławowie,
 - c) w wysokości 100.000 marek od każdego rygu w zachodniej Małopolsce oraz w Uryczu, Opacie i Schodnicy.

Postanowienia powyższe nie dotyczą rygów na terenach, znajdujących się w tych gminach, w których niema jeszcze szybów produkcyjnych;

- 3) od rafinerji, fabryk olejów mineralnych, fabryk gazoliny, przerabiających surowiec — w wysokości 10.000 marek od każdej cysterny surowca o pojemności 10.000 kg., przerobionego w okresie, wspomnianym w punkcie 1. a), względnie od przerobionego gazu, przy czem 2 metry sześciennie gazu liczy się 1 kg. ropy;
- 4) od rafinerji i fabryk olejów mineralnych, przerabiających półfabrykaty — w wysokości 20.000 marek od każdej cysterny półfabrykaty, przerobionego w powyższym okresie.

Rafinerje, przerabiające ropę lub półfabrykaty na podstawie umów o przeróbkę, mają prawo regresu do oddającego ropę do przeróbki, w wysokości połowy daniny, zapłaconej od tej ropy;

- 5) od przedsiębiorstw magazynowania i tłoczenia ropy — w wysokości 500 marek od każdej cysterny ropy, przetłoczonej w okresie, wspomnianym w punkcie 1 a).

II. Daninę, przypadającą od rafinerji spirytusu, a obliczoną na zasadzie art. 4 A. d), B. c) i C. c) tudzież na zasadzie art. 7 podwyższa się o 50%.

Postępowanie.

Art. 13. Daninę, przypadającą od osób wymienionych w art. 2 części I oblicza na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej władza podatkowa pierwszej instancji, na obszarze b. dzielnicy austriackiej urząd podatkowy, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej władza właściwa do wymiaru podatku obrotowego tego okręgu, w którym położone są przedmioty podatkowe, obłożone odnośnymi podatkami podstawowymi (art. 4), w terminie 3-tygodniowym od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do niniejszej ustawy.

Art. 14. Podstawę do obliczenia daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 l. A. a) b) w b. dzielnicy rosyjskiej ustala władza podatkowa I instancji zbiorowo dla całych wsi, osad lub kolonji, a oddzielnie oblicza dla każdego majątku ziemskiego, folwarcznego; daninę, przypadającą od innych osób, wymienionych w art. 2 l. obliczają właściwe władze (urzędy) wskazane w art. 13, indywidualnie.

Księgi poboru daniny sporządza się w dwóch egzemplarzach, dla każdej grupy płatników oddzielnie.

Art. 15. Po dokonaniu obliczenia daniny na zasadzie art. 14 władze (urzędy), wymienione w art. 13, przesyłają niezwłocznie właściwemu urzędowi gminnym (wiejskim i miejskim) księgi poboru w jednym egzemplarzu, a drugi egzemplarz w b. dzielnicy rosyjskiej odstępują kasie skarbowej, zaś w b. dzielnicy austriackiej i pruskiej zatrzymują u siebie. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej zarząd gminy wiejskiej jest obowiązany sporządzić przy współudziale przedstawicieli właściwych zebrań gromadzkich w nieprzekraczalnym terminie dni 14-tu listę rozkładu daniny, obliczonej w myśl ustępu pierwszego art. 14 i w art. 37, pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadających od każdego z nich podatków podstawowych lub w razie braku rejestru pomiarowego i sporządzonej na jego podstawie listy rozkładu podatków na mocy uchwał przedstawicieli zebrań gromadzkich.

Otrzymane od władz (urzędów), wymienionych w art. 13, księgi poboru (art. 14), a w b. dzielnicy rosyjskiej także sporządzone w myśl poprzedniego ustępu niniejszego artykułu listy rozkładu daniny winien zarząd gminny wiejski i miejski niezwłocznie po otrzymaniu ksiąg, względnie po sporządzeniu list wyłożyć na przeciąg 14 dni w miejscu powszechnie dostępnem (w kancelarji gminnej, u sołtysa, w magistracie, komisarjatch i t. p.), dla przejrzenia przez płatników i o dniu wyłożenia podać uprzednio ogłoszenie do wiadomości publicznej.

Od rozkładu daniny, dokonanej (na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej) w trybie, przewidzianym w ustępie drugim niniejszego artykułu, wolno płatnikowi wnieść zażalenie w ciągu ośmiu dni, licząc od pierwszego dnia okresu wyłożenia listy rozkładu, do władzy podatkowej I instancji, która rozstrzyga sprawę ostatecznie. Przy rozstrzyganiu zażaleń decydującym jest

rejestr pomiarowy i stawki głównego podatku gruntowego na rok 1920.

Art. 16. Od obliczenia daniny, uskutecznionego w trybie, wskazanym w art. 14, wolno płatnikom wnieść odwołanie do izby skarbowej za pośrednictwem władzy (urzędu), wspomnianej w art. 13, w ciągu dni czternastu, licząc od dnia następnego po upływie okresu wyłożenia (art. 15, ustęp drugi).

Odwołania rozstrzyga ostatecznie izba skarbowa, opierając swoją decyzję na badaniu tak prawidłowości obliczenia daniny pod względem rachunkowym, jako też słuszności podstawy obliczenia, przyczem jeśli wymiar podatku, na którym się opiera obliczenie daniny, dokonany był niesłusznie, to za podstawę wymiaru daniny powinna być wzięta kwota nie wymierzona, lecz przypadającego podatku.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia daniny w terminie, określonym w art. 17, ustęp drugi.

Art. 17. Danina, obliczona w sposób wskazany w art. 14 i 15, winna być wpłacona w dwóch równych ratach: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej do kas zarządów gminnych lub do kas publicznych albo prywatnych, przez zarządy gminne do poboru upelnomocnionych, albo też do właściwej kasy skarbowej (urzędu podatkowego), a na obszarze b. dzielnicy pruskiej do kasy władzy, wymienionej w art. 13, względnie do kas, przez nią upoważnionych. Każda kasa otrzymuje egzemplarz księgi poboru.

Termin wpłacenia pierwszej raty przypada w ciągu czterech tygodni, licząc od ósmego dnia wyłożenia księgi poboru, względnie list rozkładu do publicznego przejrzania (art. 15 ustęp drugi); druga rata winna być wpłacona w ciągu sześciu tygodni po upływie terminu płatności pierwszej raty.

Niewpłacone w powyższych terminach raty daniny będą ściągane przez zarząd gminy przymusowo wraz z kosztami egzekucyjnymi i odsetkami za zwłokę w wysokości 5% od sta miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminów, oznaczonych w ustępie drugim niniejszego artykułu, przyczem każdy miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Organa poborowe mają prawo bezpośrednio żądać pomocy policji państwowej przy przymusowym ściąganiu daniny środkami ustawowemi, jakoteż dla strzeżenia sum wpłaconej daniny; policja jest obowiązana niezwłocznie spełnić odnośne żądania.

Art. 18. Zarządy gmin są obowiązane pobrać kwoty daniny wpłacać niezwłocznie, w każdym razie co trzy dni, do kasy skarbowej (urzędu podatkowego) swego okręgu, ewentualnie za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności.

Gmina odpowiedzialna jest całym swoim majątkiem, jakoteż swemi dochodami za kwoty daniny, pobrane przez zarząd gminy i samowolnie rozdysponowane, z tem że kwotom tym przysługują przywileje, względnie ustawowe prawo pierwszeństwa, przed wszystkiemi przywilejami i obciążeniami.

Art. 19. Daninę, przypadającą od osób prawnych, wymienionych w art. 2 części II, winny osoby, sprawujące zarząd majątkiem tychże osób prawnych,

w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, obliczyć i przesłać izbie skarbowej szczegółowe jej obliczenie, sporządzone wedle najlepszej wiedzy i sumienia, a to pod rygorem skutków art. 99 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550). Izba skarbowa ustali z urzędu wysokość daniny w tych wypadkach, gdy wspomniane obliczenia nie będą przedłożone w wyżej wskazanym terminie.

Danina, o której mowa w niniejszym artykule, winna być wpłacona w dwóch równych ratach do kasy skarbowej (urzędu podatkowego) tego okręgu, w którym znajduje się siedziba zarządu osoby prawnej. Płatność pierwszej raty przypada w ciągu ośmiu tygodni, licząc od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, płatność drugiej raty — w ciągu sześciu tygodni po upływie terminu płatności pierwszej raty.

Dowody uiszczenia każdej raty winny być złożone izbie skarbowej.

Kwoty daniny, niewpłacone w powyższych terminach, ściągane będą przymusowo przez organa skarbowe, przyczem będą pobrane oprócz kosztów egzekucyjnych odsetki za zwłokę w wysokości, określonej w art. 17 ustęp trzeci.

Art. 20. Izba skarbowa bada prawidłowość obliczenia i jeżeli okaże się, że daninę wniesiono w kwocie mniejszej niż należało, to osoby, sprawujące zarząd majątku osoby prawnej, winne są wpłacić przypadającą różnicę wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości, określonej w art. 17 ustęp trzeci, liczonemi od dnia następnego po upływie terminów, wskazanych w ustępie drugim art. 19, w ciągu ośmiu dni od dnia postawienia w tym względzie żądania izby skarbowej, a to pod rygorem skutków, wskazanych w art. 19 ustęp ostatni.

Sprawdzenie obliczenia przez izbę skarbową winno być dokonane w ciągu ośmiu tygodni od dnia złożenia obliczenia; o ileby sprawdzenie w tym terminie nie nastąpiło, będą po jego upływie liczone od przypadającej różnicy odsetki za zwłokę dopiero od dnia następnego po postawieniu żądania izby skarbowej.

Od decyzji izby skarbowej wolno w terminie, przewidzianym w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, wnieść odwołanie, które rozstrzyga ostatecznie Minister Skarbu.

Odwołanie wnosi się do izby skarbowej.

Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia wspomnianej różnicy w określonym wyżej terminie.

Art. 21. Danina, przypadająca na zasadzie art. 8 część I liczba 1, będzie obliczona i pobrana w trybie, wskazanym w art. 13—17.

Daninę, przypadającą na zasadzie art. 8 część I liczba 2 oraz część II, winni płatnicy obliczyć w 14-dniowym terminie, zakreślonym w art. 15 ustęp drugi, i wpłacić w trybie i w terminach, wskazanych w art. 17.

Co do obowiązku składania obliczenia władzom podatkowym, co do sprawdzania złożonego obliczenia i zaskarżania decyzji władz podatkowych, stosuje

się odpowiednio przepisy art. 19 i 20 z tą różnicą, że obliczenie daniny i dowód jej uiszczenia należy przesłać właściwej władzy podatkowej I instancji; odwołania zaś od decyzji tejże władzy rozstrzyga ostatecznie izba skarbową zgodnie z przepisami art. 16.

Art. 22. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 część IV, obliczają na podstawie list lokatorów, o których mowa w art. 30, magistraty, względnie urzędy gminne przy współudziale komisji z trzech członków, wybranych przez radę miejską (gminną). Jeżeli rada miejska (gminna) nie dokona wyboru w ciągu czterech dni po otrzymaniu przez magistrat od właściwej władzy podatkowej wezwania do wymiaru daniny, to magistrat mianuje członków komisji.

Ilość komisji w każdej miejscowości oznacza magistrat.

Wyniki obliczenia należy wciągnąć do list lokatorów, jako ksiąg poboru.

Zresztą stosuje się analogicznie przepisy art. 15 ustęp drugi, tudzież art. 16, 17 i 18 z tym, że odwołanie od wymiaru daniny może wnieść także władza podatkowa I instancji, a nałożona ewentualnie przez izbę skarbową wskutek takiego odwołania dopłata winna być uiszczona do 14 dni po otrzymaniu odnośnej decyzji, a to pod rygorem skutków, wspomnianych w trzecim ustępie art. 17.

Art. 23. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 część V, winni płatnicy wpłacić w terminach, określonych w art. 19, przyczem stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ustęp trzeci.

O ileby wymiar podatku dochodowego na rok 1921 nie był jeszcze uskutecznił przed upływem wspomnianych terminów płatności, przyjmą płatnicy za podstawę obliczenia daniny dochód, który powinni byli zeznać w deklaracjach do podatku dochodowego na rok 1921, z tem, że ostateczne obliczenie daniny nastąpi równocześnie z dokonaniem wymiaru wspomnianego podatku na rok 1921, a co do możliwej dopłaty stosowane będą odpowiednio przepisy art. 20 oraz 21 ustęp trzeci. Dokonywane przez płatników tymczasowe obliczenia daniny nie mogą być podstawą do wdrożenia postępowania karnego za przestępstwo z art. 99 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550).

Art. 24. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2, część VI, winni płatnicy wpłacić w terminach, określonych w art. 19, przyczem stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ustęp trzeci.

Art. 25. Daninę, obliczoną na zasadzie art. 12 punkt 1 a), 2, 3, 4, i 5 winni płatnicy płacić w trybie i w terminach, określonych w art. 19 i 20.

Danina zaś, wspomniana w art. 12 punkt 1 b), będzie pobrana od płatników w drodze potrącenia przy wypłacie im należności przez Skarb Państwa.

Przepisy ogólne.

Art. 26. Gminom wiejskim i miejskim przysługują tytułem zwrotu kosztów poboru daniny, określonej w art. 2 część I i IV, dwa procenty od

kwot daniny, wpłaconych do kas skarbowych (urzędów podatkowych).

Kasy skarbowe (urzędy podatkowe) wypłacą te koszty zarządom gmin w ciągu ośmiu dni po wpłaceniu przez nie ogólnej przekazanej im do ściągnięcia kwoty daniny i przedstawieniu ksiąg poboru.

Art. 27. Osoby, wchodzące w skład zarządów gminnych wiejskich i miejskich, oraz funkcjonariusze gminni i sołtysi, tudzież osoby sprawujące zarząd majątkiem instytucji, wymienionych w art. 19, i płatnicy, wspomnieni w art. 8 części I, liczba 2 i części II, w art. 2 część V i VI i w art. 25 ustęp pierwszy, są odpowiedzialni za ściśle i terminowe wykonanie obowiązków, nałożonych na nich na zasadzie ustawy niniejszej i wydanych na jej podstawie zarządzeń.

Art. 28. Winni naruszenia bez usprawiedliwionej przyczyny obowiązków, określonych w art. 27, będą karani grzywną do jednego miliona marek i aresztem do trzech miesięcy, lub jedną z tych kar, a w b. dzielnicy pruskiej grzywną do jednego miliona marek i aresztem, albo więzieniem do trzech miesięcy, lub jedną z tych kar.

Grzywnę, na wypadek niemożności ściągnięcia, zastąpi pozbawienie wolności na czas do sześciu miesięcy.

Do orzekania powołane są sądy pokoju (powiatowe) na wniosek władzy skarbowej.

Zamiast przez sądy, wymierzenie kary nastąpić też może przez władzę administracyjną. Od orzeczenia karnego, wydanego w drodze administracyjnej, można odwołać się do władzy administracyjnej II instancji w ciągu dni czternastu, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, z uwzględnieniem biegu pocztowego, a od jej orzeczenia w takim samym terminie do właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga sprawę ostatecznie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania od wyroków sądów pokoju (powiatowych).

Odwołania do władzy administracyjnej II instancji i do sądu nie wstrzymują wykonania kary z wyjątkiem pozbawienia wolności. Wykonanie kary pozbawienia wolności należy do sądu pokoju (powiatowego), któremu władza administracyjna przesyła w tym celu akta sprawy.

W b. dzielnicy pruskiej stosuje się przepisy §§ 453—458 ustawy postępowania karnego z tą różnicą, że kary wymierza władza administracyjna I instancji w granicach ustępu pierwszego niniejszego artykułu. Zarządzenie karne jest natychmiast wykonalne, z wyjątkiem kary pozbawienia wolności, i traci moc prawną z chwilą orzeczenia sądowego. Zwrot uprzednio ściągniętej grzywny może nastąpić w razie odmiennego orzeczenia sądowego dopiero po jego uprawomocnieniu.

Art. 29. Władza, określona w art. 13 — a na obszarze b. dzielnicy austriackiej władza podatkowa I instancji może niezależnie od nałożenia kary z mocy art. 28 zarządzić, aby obowiązki, których zaniedbał zarząd gminy, były spełnione na koszt gminy przez inne osoby.

Art. 30. Właściciele nieruchomości miejskich lub ich zastępcy winni w ciągu 20 dni po doręcze-

niu magistratowi formularzy spisowych złożyć mu listy lokatorów w dwóch egzemplarzach, a to pod rygorem skutków, wspomnianych w art. 28 i przy zastosowaniu trybu postępowania, w tym artykule przewidzianego, z tą różnicą, że do wymierzenia kar w miejsce władz administracyjnych powołane są władze skarbowe I-ej, względnie II-ej instancji; od orzeczeń tych władz dopuszczalne są odwołania do sądów okręgowych. Zarazem stosuje się analogicznie przepisy art. 29.

Karom, określonym w art. 28, ulega także każdy, kto w spisach powyższych zamieści nieprawdziwe wiadomości, przyczem co do właściwości władz, orzekających kary, stosuje się postanowienia pierwszego ustępu niniejszego artykułu.

Art. 31. Wszystkie władze i urzędy państwowe, nie wyłączając władz wojskowych oraz samorządowe, tudzież ich organa wykonawcze są obowiązane udzielać władzom skarbowym i organom poborowym pomocy przy poborze i ściąganiu daniny.

Winni naruszenia tego obowiązku, o ile nie stosuje się przepis art. 28, odpowiadają według ogólnie obowiązujących przepisów organizacyjnych, względnie służbowych.

Zabezpieczenie.

Art. 32. Cała suma należna Skarbowi Państwa od każdego płatnika z tytułu daniny, określonej w art. 2, korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego płatnika przed wszystkimi przywilejami i obciążeniami; suma ta może być zabezpieczona natychmiast po dokonaniu obliczenia.

Art. 33. Suma daniny, obliczona na zasadzie wielokrotności podatkowej (art. 4 i 5), korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z nieruchomości, obłożonej podatkiem podstawowym, przed wszelkimi przywilejami i obciążeniami.

Pierwszeństwo powyższe służy również daninie, przypadającej od osób prawnych, wymienionych w art. 2 części II, na nieruchomościach, będących własnością tychże osób, tudzież daninie, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 części VII, na nieruchomościach, służących celom przedsiębiorstw, wyszczególnionych w art. 12, oraz na prawach rzeczowych, związanych z temi przedsiębiorstwami.

Odpowiedzialność.

Art. 34. Jeżeli formalności przepisania tytułu własności nieruchomości albo oddzielnego obliczenia podatku z jakichkolwiek powodów nie zostały dokonane, to daninę płaci osoba, będąca faktycznie posiadaczem nieruchomości w dniu wejścia ustawy w życie.

Art. 35. Dzierżawca lub użytkownik nieruchomości ziemskiej, posiadający na niej własny inwentarz, płaci z daniny, obliczonej z tej nieruchomości: a) 50%, o ile dzierżawa, względnie użytkowanie opiera się na tytule prawnym, powstałym przed rokiem 1916; b) 40%, o ile dzierżawa, względnie użytkowanie opiera się na tytule prawnym, powsta-

łym przed rokiem 1920; c) 30%, o ile tytuł prawny powstał w roku 1920 i czynsz dzierżawny ustalono przeważnie w gotówce, a nie w zbożu; d) 20%, o ile tytuł prawny powstał w roku 1921, jak również w tym wypadku, gdy tytuł prawny powstał przed tym rokiem, ale czynsz umówiono przeważnie w zbożu. Resztę daniny w powyższych wypadkach płaci właściciel nieruchomości ziemskiej, o ile jednak właściciel w myśl art. 52 sprzeda część swojej nieruchomości, art. 35 nie ma zastosowania.

Wymienione w części pierwszej niniejszego artykułu obowiązki dzierżawców, względnie użytkowników, dotyczą również administratorów poręczających, choćby nie posiadali na gruncie własnego inwentarza.

Wszelkie przeciwne powyższym przepisom warunki, zawarte w odośnych umowach, nie mają znaczenia.

Ulgi.

Art. 36. Mnożniki, ustalone w art. 4 cz. A. a), B. a) i C. a) obniża się dla powiatów, dotkniętych zniszczeniami wojennymi, do norm przewidzianych w załączniku № 4.

Art. 37. Płatnikom daniny, wymienionym w art. 2 części I A. a), B. a) i C. a), opłacającym z posiadanego gruntu podatek gruntowy w granicach kwot, wyszczególnionych w załączniku № 5, potrąca się z przypadających od nich sum daniny (art. 4 i 36) ulgi procentowe, przewidziane w części I tegoż załącznika.

Płatnikom daniny, obliczonej na zasadzie art. 6 niniejszej ustawy, potrąca się z przypadających od nich kwot daniny ulgi procentowe, przewidziane w części II rzeczony tabeli.

Art. 38. Na indywidualne ulgi i uwolnienia od daniny przeznacza się:

- dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) i art. 6, szczególnie dotkniętych stratami wojennymi, — oznaczony w załączniku № 6 procent ogólnej sumy daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatku gruntowego w powiecie;
- dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) i art. 6 i dla dzierżawców i użytkowników (art. 2 cz. III) dotkniętych nieszczęściami losowymi, — 2% ogólnej sumy daniny, obliczonej od płatników obu powyższych kategorii w powiecie;
- dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) jakoteż dla dzierżawców i użytkowników (art. 2 cz. III) w powiatach, położonych na obszarze, podległym sądowi apelacyjnemu we Lwowie, z powodu strat, poniesionych w okresie 1918/1919, — 3% ogólnej sumy daniny, która przypada na ten obszar od płatników obu powyższych kategorii;
- dla płatników, wymienionych w art. 2 cz. I A. d), B. c), C. c) cz. II i VII — 15% ogólnej sumy daniny, przypadającej w okręgu wymiarowym od każdej z wyżej oznaczonych grup płatników;

5. dla płatników, wymienionych w art. 2 cz. I A. b) c), B. b), C. b) cz. V i VI, — 10% ogólnej sumy daniny, przypadającej w okręgu wymiarowym od każdej z wyżej oznaczonych grup płatników.

Art. 39. Prawo do korzystania z ulg i uwolnień w granicach kontyngentu, przewidzianego w art. 38 punkt I, mają ci płatnicy podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) i art. 6, posiadający mniej niż 30 hektarów gruntu oraz bez względu na obszar ci płatnicy, wyszczególnieni w art. 6, którzy na skutek działań wojennych ponieśli straty większe od przeciętnych (art. 36) w powiecie, nie odbudowali się i nie doprowadzili swych gospodarstw przynajmniej w połowie do stanu przedwojennego. O ile grunty, będące własnością obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, leżą odłogiem z powodu niemożności powrotu właściciela do kraju, lub gdy gospodarstwo znajduje się w tak ciężkim położeniu, że zapłata daniny groziłaby mu ruiną, komisja obywatelska (art. 49) może udzielić całkowitego zwolnienia od daniny.

Art. 40. Prawo do korzystania z ulg i uwolnień w granicach kontyngentu przewidzianego w art. 38 punkt 2, mają pogorzelnicy bez względu na obszar posiadanego gruntu, oraz właściciele gospodarstw rolnych poniżej 30 hektarów, których stan z powodu podeszłego wieku właściciela, śmierci głównego gospodarza, długotrwałej choroby dorosłych członków rodziny, notorycznej nędzy właściciela i t. p. jest w wyjątkowym stopniu niepomysłny, a we wschodnich województwach Rzeczypospolitej wszyscy osadnicy bez względu na wymienione w tym artykule kwalifikacje.

Art. 41. Komisje obywatelskie (art. 49) są obowiązane w granicach kontyngentu, przewidzianego w art. 38, obniżyć do połowy daninę przypadającą od płatników, wymienionych w art. 2 części I. A. a), B. a), C. a) i art. 6, będących faktycznymi posiadaczami osad nowo nabytych z parcelacji rządowej, o ile zostali zakwalifikowani przez urząd ziemski do kategorii tych, którzy w bieżącym roku nie są w stanie płacić więcej, jak 20% sumy szacunkowej nabytego gruntu.

Art. 42. Komisje obywatelskie ustalają na zasadzie złożonych im wniosków rad gminnych, względnie zebrań gromadzkich, w jakim stosunku kontyngenty ulg, przewidziane w art. 38 punkt 1 i 2, mają być podzielone między poszczególne gminy.

Określenie wysokości ulgi dla indywidualnych płatników w gminie, względnie we wsi, należy na obszarze b. zaborów austriackiego i pruskiego do rady gminnej, a na obszarze b. zaboru rosyjskiego do zarządów gminnych przy udziale przedstawicieli zebrań gromadzkich.

Kontyngent ulg, przewidzianych w art. 38 punkt 3, rozdzielają komisje obywatelskie bezpośrednio pomiędzy poszkodowanych.

Art. 43. Organa wymiarowe, wskazane w art. 22, są obowiązane:

- a) osobom, wymienionym w art. 2 część IV, zajmującym mieszkania, składające się nie

więcej niż z 2-ch pokoiów, obniżyć daninę o 50%, a osobom, zajmującym tylko jeden pokój o 75%;

- b) zwolnić całkowicie od daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 część IV — bezrobotnych.

Art. 44. Komisje obywatelskie (art. 49) są władne w tych wyjątkowych wypadkach, w których dopełnienie obowiązku wpłacenia daniny zagrażałoby egzystencji ekonomicznej płatników, w granicach kontyngentów, przewidzianych w art. 38, punkt 4 i piątym, udzielać płatnikom tamże wskazanym — z wyjątkiem płatników, wymienionych w ustępie drugim niniejszego artykułu, — częściowego lub całkowitego uwolnienia od daniny.

Udzielanie ulg płatnikom, wymienionym w art. 2 części II i VII, należy do dyrektora izby skarbowej. Płatnikom przysługuje prawo odwołania się do Ministra Skarbu.

Art. 45. Komisje obywatelskie są obowiązane odroczyć uiszczenie daniny, przypadającej od płatników, wymienionych w art. 2 część I. A. b) c), B. b) i C. b), najdłużej do lat 5-ciu lub do czasu wcześniejszej sprzedaży nieruchomości, za opłatą 6 odsetek za zwłokę rocznie, o ile właścicielami nieruchomości są wdowy lub sieroty, a wysokość ich ogólnego dochodu nie przekracza uposażenia służbowego urzędnika państwowego XI stopnia płacy w danej miejscowości w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej.

Art. 46. Komisje obywatelskie są władne w wypadkach, przewidzianych w art. 44 ustępie I, zezwalać płatnikom wszystkich kategorii daniny (art. 2), prócz wymienionych w art. 2 części II i VII, na jej odroczenie lub rozłożenie na raty na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy za opłatą odsetek za zwłokę w stosunku 1% miesięcznie, o ile kwota daniny nie przekracza 100.000 marek. Przeciw orzeczeniom komisji przysługuje płatnikowi prawo odwołania się do dyrektora izby skarbowej. Odwołania należy składać właściwej władzy podatkowej w terminie 14-dniowym od dnia następnego po uwiadomieniu płatnika o decyzji komisji.

Art. 47. W wypadkach, przewidzianych w art. 44 ustępie I, prawo odraczania, lub rozkładania na raty daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 części II i VII, i od płatników wszystkich kategorii daniny, o ile jej kwota przenosi 100.000 marek, na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy za opłatą odsetek za zwłokę w stosunku 1% miesięcznie przysługuje dyrektorowi izby skarbowej, który może uzależnić udzielenie ulgi od uprzedniego zabezpieczenia kwoty daniny odroczonej lub rozłożonej na raty. Płatnikom przysługuje prawo odwołania się do Ministra Skarbu.

Art. 43. Ulgi, przewidziane w art. 38 punkt 1 i 2 i w art. 39, 40 i 43, będą stosowane z urzędu, ulgi zaś, o których mowa w art. 38 punkt 3, 4, 5 i w art. 41, 44, 45, 46 i 47 — na skutek prośb płatników.

Prośby o ulgi w wypadkach, wspomnianych w art. 44 ustępie drugi i w art. 47, składać należy w ciągu 30 dni, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu

rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, do władzy podatkowej I instancji, która je niezwłocznie, a najdalej do dni pięciu przesyła dyrektorowi izby skarbowej wraz ze swą opinią, wszelkie zaś inne prośby składać należy we wspomnianym terminie właściwej komisji obywatelskiej.

Prośby spóźnione odrzuca się.

Komisja obywatelska, względnie dyrektor izby skarbowej, rozstrzyga sprawę w ciągu czterech tygodni po otrzymaniu prośby. Odwołania, o których mowa w art. 46, w zdaniu ostatnim, decyduje dyrektor izby skarbowej w ciągu dwóch tygodni po ich otrzymaniu.

Art. 49. W okręgach władz podatkowych I instancji tworzy się:

- 1) osobną komisję dla daniny, przypadającej od płatników, wymienionych w art. 2 części I A. a) b), B. a), C. a) i części III i w art. 6, i jakoteż dla płatników podatku domowo-klasowego, względnie budynkowego w miasteczkach i
- 2) osobną komisję dla wszelkich innych kategorii daniny z wyjątkiem kategorii, wspomnianych w art. 2 części II i, VII.

Skład komisji, wymienionej w punkcie 1, stanowią: delegat izby skarbowej, jako przewodniczący i sześciu członków: dwóch z pośród przedstawicieli większej własności ziemskiej, trzech z pośród mniejszej własności i jeden przedstawiciel płatników podatku gruntowego z podrymym (domowo-klasowym, budynkowym) (w miasteczkach) w osadach.

Skład komisji, wymienionej w punkcie 2, stanowią: delegat izby skarbowej, jako przewodniczący i sześciu członków: z tego po jednym przedstawicielu wielkiego i małego przemysłu, po jednym przedstawicielu hurtowego i drobnego handlu, jeden przedstawiciel własności nieruchomości miejskiej i jeden przedstawiciel lokatorów.

Członków komisji, wspomnianej w punkcie 1, deleguje sejmik (w b. dzielnicy rosyjskiej), rada powiatowa przez odpowiednie kurje (w b. dzielnicy austriackiej), wydziały powiatowe (w b. dzielnicy pruskiej), zaś członków komisji, wspomnianej w punkcie 2—rada miejska, a w siedzibie izb handlowych—izba handlowa, o ile chodzi o przedstawicieli przemysłu i handlu. Delegatami mogą być niekoniecznie członkowie wspomnianych reprezentacji samorządowych. W trybie, określonym w ustępie poprzednim niniejszego artykułu, powołuje się dla każdego członka komisji po jednym zastępcy.

O ile reprezentacje samorządowe nie ustanowią komisji w ciągu dwóch tygodni po otrzymaniu wezwania właściwej władzy skarbowej, powołuje komisję z urzędu dyrektor izby skarbowej.

Uchwały komisji zapadają bezwzględną większością głosów.

Komisja może przed powzięciem uchwały zasięgnąć opinii rzeczoznawców, których winna powołać z grona fachowców. Członkowie komisji i rzeczoznawcy są obowiązani, na wezwanie przewodniczącego, brać udział w posiedzeniach komisji i spełniać swój urząd wedle najlepszej wiedzy i sumienia. Winni nieprzybycia na posiedzenie bez usprawiedliwionego powodu ulegną grzywnie do 100.000 ma-

rek, przyczem co do trybu postępowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 28.

Art. 50. Minister Skarbu jest władny udzielić częściowego lub zupełnego uwolnienia od daniny ze względu na prawo międzynarodowe. Również przysługuje Ministrowi Skarbu prawo stosowania zarządzeń odwetowych.

Art. 51. Danina może być wpłacona albo obligacjami 5% długoterminowej pożyczki państwowej z roku 1920 wedle ich wartości nominalnej, albo markami polskimi, albo wreszcie walutami obcymi, których gatunek i kurs przeliczenia ustali Minister Skarbu.

Art. 52. Właściciel gruntu o obszarze powyżej 15 hektarów tudzież posiadacz ordynacji (fideikomisu) ma prawo w terranie, nie dłuższym nad określony w art. 47, celem zapłaćenia daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatkowej, (art. 4) i w art. 6 bez względu na istniejące ustawowe, lub umowne zakazy pozbywania, jakoteż bez względu na istniejące przepisy prawne o obrocie ziemią, jednak z zastosowaniem ustawy z 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców (Dz. U. R. P. № 31, poz. 178), sprzedać zawodowym rolnikom bezpośrednio, lub za pośrednictwem instytucji, które się parcelacją trudnią z upoważnienia Głównego Urzędu Ziemskiego, taką część gruntów, jaka potrzebna jest na zapłaćenie daniny, a to pod warunkiem, że cena kupna będzie złożona do kasy skarbowej na pokrycie daniny, od całego gruntu przypadającej.

O zamierzonej sprzedaży mają strony, względnie sądy, zawiadomić powiatowy urząd ziemski, który ma prawo w ciągu dni 8 od otrzymania zawiadomienia założyć sprzeciw przeciwko sprzedaży u właściwej izby skarbowej. O sprzeciwie rozstrzygają łącznie izba skarbowa z okręgowym urzędem ziemskim. W razie braku zgody pomiędzy izbą skarbową a okręgowym urzędem ziemskim decyduje Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego.

Sprzedana jednemu nabywcy działka ziemi nie może przekraczać obszaru, przewidzianego w art. 27 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. № 70, poz. 462).

Sprzedana w trybie powyższym część gruntów jest wolna od wszelkich ciężarów i długów, obciążających cały grunt, z wyjątkiem służebności.

Wpis prawa własności sprzedanej w trybie wspomnianym części gruntów w księdze publicznej (hipotecznej, gruntowej) nastąpi tylko w razie stwierdzenia, że danina została rzeczywiście wpłacona do kasy skarbowej.

W razie stwierdzenia fikcyjności cen sprzedażnych przy tranzakcjach, dokonywanych na podstawie niniejszego artykułu, umowy kupna-sprzedaży, bez względu na przepisanie tytułu własności na nowo nabywców, będą uznane za nieważne; o nieważności ich rozstrzygają właściwe sądy na żądanie urzędów ziemskich lub skarbowych, na przypadek unieważnienia tranzakcji dotyczącej jej obszar gruntu przechodzi bezpłatnie na rzecz Państwa do dyspozycji Głównego Urzędu Ziemskiego na cele wykonania reformy rolnej.

Art. 53. O ile płatnik, wspomniany w artykule poprzednim nie zapłaci daniny w przepisany terminie, nie uzyska ulg, wspomnianych w art. 36—50, i nie skorzysta w terminie, określonym w art. 47, z prawa, przysługującego mu w myśl poprzedniego artykułu, natenczas właściwy urząd ziemski na wniosek izby skarbowej, niezależnie od zgody płatnika, w jego zastępstwie i na jego rachunek, dokona transakcji, określonej w art. 52, po cenie targowej w terminie, zakreślonym przez władzę skarbową.

Art. 54. Minister Skarbu jest władny zawierać układy z płatnikami i z zrzeczeniami w przedmiocie zapłacenia daniny w trybie innym, niż wskazany w art. 17, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 51, 52 i 53 ustawy niniejszej, przyczem odnośnie do art. 52 i 53 w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego, oraz w sprawie rozłożenia daniny od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, wymienionych w art. 2 części I A d), B c) i C c), pod warunkiem jednak, aby ogólna suma daniny, przypadająca od tych płatników, była nie niższa, aniżeli przewidziane w art. 4 i art. 33 punkt 4.

Przepisy końcowe.

Art. 55. Uchyla się ustawę z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. № 67 poz. 455), tudzież ustawę z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. № 105, poz. 692).

Art. 56. Zawiesza się, począwszy od dnia 1 stycznia 1921 r., pobór państwowego podatku majątkowego, wprowadzonego ustawą z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550) aż do czasu, który określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 57. Moc niniejszej ustawy nie rozciąga się na powiaty: brasławski i lidzki województwa nowogródzkiego.

Art. 58. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej w porozumieniu z Ministrem tejże dzielnicy.

Art. 59. Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

A. Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Spraw Wewnętrznych:

St. Downarowicz

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki

Załącznik № 1 do art. 4 część B-lit. c.

Dla celów, wymienionych w art. 4 część B lit. c, ustanawia się w b. dzielnicy austriackiej następujący podział na klasy:

A) Miejscowości klasy I:

miasta: Borysław, Drohobycz, Kraków, Lwów.

B) Miejscowości klasy II:

miasta: Biła, Chyrzanów, Gorlice, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy-Sącz, Oświęcim, Przemyśl, Rzeszów, Stanisławów z Knihinem wsią i Knihinem kolonją, Stryj, Sniatyn, Tarnów, Tarnopol;

powiaty: białski, drohobycki z wyłączeniem Borysławia, krakowski, lwowski.

C) Miejscowości klasy III:

miasta: Brody, Brzeżany, Bochnia, Buczac, Borszczów, Busk, Czortków, Debica, Dolina, Gródek Jagielloński, Jaworów, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Limanowa, Łańcut, Mielec, Mościska, Myślenice, Nowy-Targ, Podhajce, Poronin, Przemyślany, Przeworsk, Rabka, Rawa Ruska, Rohatyn, Ropczyce, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Wieliczka, Zaleszczyki, Zakopane, Złoczów, Żółkiew, Żywiec z Zabłociem;

powiaty: chłzanowski, gorlicki, krośnieński, nowo-sądecki, rzeszowski.

D) Miejscowości klasy IV:

wszystkie inne miejscowości.

Załącznik № 2 do art. 4 część C-lit. c.

Dla celów, wymienionych w art. 4 część C lit. c, ustanawia się w b. dzielnicy pruskiej następujący podział na klasy:

A) Miejscowości klasy I:

miasta: Poznań i Bydgoszcz.

B) Miejscowości klasy II:

miasta: Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Toruń;

powiaty: poznański i bydgoski.

C) Miejscowości klasy III:

miasta: Brodnica, Chełmno, Chodzież, Chojnice, Czarnków, Działdowo, Fordon, Gdynia, Gniew, Gostyń, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Kościerzyna, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Luboń, Miedzychód, Mogilno, Nakło, Nowy-Tomyśl, Nowe-Miasto, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Puck, Rawicz, Sepulno, Skalmierzyce, Śmigiel, Śrem, Środa, Starogard, Strzelno, Świącie, Szamotuły, Szubin, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wągrówiec, Wejherowo, Witkowo, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyń, Żnin.

D) Miejscowości klasy IV:

wszystkie inne miejscowości.

Załącznik № 3 do art. 6.

T A B E L A

dla obliczenia daniny, przypadającej od płatników podatku gruntowego na obszarach, wskazanych w art. 6.

		Na jedną dziesiątą przypada zarek daniny				
Woj. białostockie:	pow. biełski	800	ploniski	310	Woj. lwowskie:	
	" grodzieński	600	przasnyski	280	bobrecki	210
	" wołkowyski	800	pultuski	305	brzozowski	213
	" sokólski	800	radzyński	341	cieszanowski	200
	" białostocki	800	rawski	303	dobromilski	212
	" białowieski	600	rypiński	340	drohobycki	210
Woj. nowogródzkie:	" nieświeski	1350	sierpski	330	gródecki	190
	" stołpecki	1000	sochaczewski	280	jarosławski	220
	" dzisneński	800	skierniewicki	330	jaworowski	220
	" wileński	600	warszawski (prawy brzeg Wisły)	340	liski	212
	" nowogródzki	1000			lwowski	210
	" słonimski	600	Woj. kieleckie:		mościski	205
	" baranowicki	600	iżdecki	314	niski	210
	" wołożyński	700	kozienicki	318	przemyski	200
	" dumilowicki	800	opoczyński	332	rawski	200
Woj. poleskie:	" łuniniecki	700	pińczowski	345	rudecki	200
	" kamień-koszyrski	500	radomski	345	samborski	210
	" sarnieński	600	Woj. lubelskie:		sanocki	210
	" piński	400	białski	210	sokalski	195
	" brzeski	400	biłgorajski	310	staro-samborski	210
	" prużański	500	chełmski	262	tarnobrzesci	215
	" kobryński	400	garwoliński	340	zółkiewski	205
	" drohiczyński	500	hrubieszowski	280	Woj. stanisławowski:	
	" kossowski { północna cz. 500		janowski	320	bohorodczański	170
	" ostrogski { połudn. cz. 400		konstantynowski	238	doliniański	210
Woj. wołyńskie:	" krzemieniecki	1800	krasnostawski	330	horodeński	200
	Z wyjątkiem piaszczystych		lubartowski	336	kałuski	200
	części nad lkwą z których		lubelski	350	kołomyjski	210
	przypada	750	łukowski	340	kossowski	200
	pow. równeński { cz. poleska 800		puławski	340	nadworniański	190
	" horohowski	1600	radzyński	261	peczenizyński	213
	" dubieński	1600	siedlecki	340	rohatyński	170
	" łucki { cz. poleska 800		sokołowski	334	skojski	208
	" włodz. woł. { cz. czarnoż. 1600		tomaszowski	312	śniatyński	211
	" kowelski	400	węgrowski	340	stanisławowski	170
	" lubomski	400	włodawski	180	stryjski	200
			zamojski	325	tłumacki	180
			Woj. białostockie:		turczański	220
			augustowski	240	żydaczowski	210
			kolneński	271	Woj. tarnopolskie:	
			łomżyński	317	borszczowski	190
			ostrołęcki	240	bródzki	160
			ostrowski	310	brzeżański	160
			sejneński	233	buczacki	160
			suwalski	300	czortkowski	190
			szczuczynski	293	husiatyński	195
			wysoko-mazowiecki	310	kamionecki	188
			Woj. pomorskie:		podhajecki	160
			brodnicki	4000	przemysłański	190
			działdowski	4120	radziechowski	200
			lubawski	4120	skalański	190
			Woj. krakowskie:		tarnopolski	160
			gorlicki	220	trembowelski	190
			tarnowski	218	zaleszczycki	195
					zbaraski	195
					zborowski	145
					złoczowski	200

Załącznik № 4 do art. 36.

T A B E L A

powiatów, mających mnożnik zmniejszony z powodu strat wojennych.

Woj. warszawskie:	łowicki	330
białski	makowski	305
ciechanowski	miński-mazowiecki	340
gródecki	mławski	320
lipnowski	płocki	310

Załącznik № 5 do art. 37.

TABELA
zniżek dla mniejszej własności rolnej.

CZĘŚĆ I.

	Suma podatku gruntowego:	Zniżka przy- pającej da- niny o:
W b. Królestwie Kongresowem:	do 28 mk.	75 ^o / _o
	powyżej 28 " 55 "	50 ^o / _o
	" 55 " 83 "	40 ^o / _o
	" 83 " 110 "	30 ^o / _o
	" 110 " 165 "	20 ^o / _o
	" 165 " 220 "	10 ^o / _o
W b. dzielnicy austriackiej:	do 44 mk.	75 ^o / _o
	powyżej 44 " 87 "	50 ^o / _o
	" 87 " 130 "	40 ^o / _o
	" 130 " 173 "	30 ^o / _o
	" 173 " 260 "	20 ^o / _o
	" 260 " 346 "	10 ^o / _o
W b. dzielnicy pruskiej:	do 2 mk. 20 f.	75 ^o / _o
	powyżej 2 mk. 20 f. " 4 " 40 "	50 ^o / _o
	" 4 " 40 " " 6 " 60 "	40 ^o / _o
	" 6 " 60 " " 8 " 80 "	30 ^o / _o
	" 8 " 80 " " 13 " 20 "	20 ^o / _o
	" 13 " 20 " " 17 " 60 "	10 ^o / _o

CZĘŚĆ II.

W powiatach: białostockim, białowieskim, biel-
skim, gródzińskim, sokólskim i wołkowyskim woje-
wództwa białostockiego, w województwach: poleskiem,
nowogródzkim i w powiatach kowelskim i lubomi-
skim województwa wołyńskiego:

Posiadana przestrzeń gruntu:	Zniżka daniny:
do 5 dzies.	75 ^o / _o
powyżej 5 " 10 "	50 ^o / _o
" 10 " 15 "	40 ^o / _o
" 15 " 20 "	30 ^o / _o
" 20 " 30 "	20 ^o / _o
" 30 " 40 "	10 ^o / _o

W pozostałych powiatach województwa wołyń-
skiego:

do 3 dzies.	75 ^o / _o
powyżej 3 do 5 "	50 ^o / _o
" 5 " 10 "	40 ^o / _o
" 10 " 15 "	30 ^o / _o
" 15 " 20 "	20 ^o / _o
" 20 " 25 "	10 ^o / _o

Załącznik № 6 do art. 33.

TABELA

zniżek z tytułu indywidualnych ulg i uwolnień,
przewidzianych w art. 33, liczba 1.

	Powiaty.	Procent zniżki.
Woj. warszawskie:	białski	1 ^o / _o
	ciechanowski	4 ^o / _o
	grójecki	1 ^o / _o
	lipnowski	2 ^o / _o

Woj. warszawskie:

Powiaty	Procent zniżki.
łowicki	2 ^o / _o
makowski	3 ^o / _o
miński-mazowiecki	2 ^o / _o
mławski	2 ^o / _o
płocki	3 ^o / _o
pioński	3 ^o / _o
przasnyski	4 ^o / _o
pultuski	4 ^o / _o
radzyński	1 ^o / _o
rawski	3 ^o / _o
rypiński	2 ^o / _o
sierpski	2 ^o / _o
skierniewicki	2 ^o / _o
sochaczewski	4 ^o / _o
warszawski	1 ^o / _o

Woj. kieleckie:

itżecki	3 ^o / _o
jędrzejowski	1 ^o / _o
koński	1 ^o / _o
kielecki	1 ^o / _o
koziński	2 ^o / _o
olkuski	1 ^o / _o
opoczyński	2 ^o / _o
pińczowski	2 ^o / _o
radomski	2 ^o / _o
stopnicki	1 ^o / _o

Woj. lubelskie:

białski	5 ^o / _o
biłgorajski	2 ^o / _o
chełmski	5 ^o / _o
garwoliński	1 ^o / _o
hrubieszowski	4 ^o / _o
janowski	2 ^o / _o
konstantynowski	4 ^o / _o
krasnostawski	2 ^o / _o
lubartowski	2 ^o / _o
lubelski	1 ^o / _o
łukowski	2 ^o / _o
puławski	2 ^o / _o
radzyński	4 ^o / _o
siedlecki	2 ^o / _o
sokołowski	2 ^o / _o
tomaszowski	3 ^o / _o
węgrowski	2 ^o / _o
włodawski	7 ^o / _o
zamojski	3 ^o / _o

Woj. łódzkie:

brzeziński	1 ^o / _o
----------------------	-------------------------------

Woj. białostockie:

augustowski	4 ^o / _o
kolneński	4 ^o / _o
łomżyński	3 ^o / _o
ostrołęcki	4 ^o / _o
ostrowski	3 ^o / _o
sejneński	4 ^o / _o
suwalski	4 ^o / _o
szczuczynski	3 ^o / _o
wysoko-mazowiecki	3 ^o / _o

Woj. krakowskie:

brzeski	1 ^o / _o
dąbrowski	1 ^o / _o
gorlicki	1 ^o / _o
grybowski	1 ^o / _o
jasieński	1 ^o / _o
krakowski	1 ^o / _o
pilzneński	1 ^o / _o
tarnowski	1 ^o / _o

	Powiaty	Procent zniżki.		Powiaty.	Procent zniżki.
Woj. lwowski:	bóbrecki	1%	Woj. białostockie:	bielski	5%
	brzozowski	1%		grodzieński	5%
	cieszanowski	1%		sokołowski	5%
	dobromiński	1%		wolkowyski	5%
	drohobycki	1%		Woj. nowogródzkie:	baranowicki
	gródecki	2%	dunilowicki		5%
	jarosławski	1%	dzisneński		3%
	jaworowski	1%	nieświecki		2%
	krośniewski	1%	nowogródzki		5%
	liśki	1%	stonski		5%
	lwowski	3%	stołpecki		2%
	łańcucki	1%	wilejski	5%	
	mościcki	2%	wołyński	6%	
	niski	1%	Woj. poleskie:	brzeski	6%
	przemyski	4%		drohiczyński	5%
	przeworski	1%		kamień-koszyński	3%
	rawski	3%		kobryński	5%
	rudzki	2%		kośowski	5%
	samborski	1%	łuniniecki	5%	
	sanocki	1%	piński	5%	
sokalski	2%	Woj. poleskie:	prużański	5%	
staro-samborski	1%		sarnański	3%	
tarnobrzegi	1%		Woj. wołyńskie:	dubieński	5%
żółkiewski	2%	horohowski		5%	
Woj. stanisławowski:	bohorodczański	4%		kowelski	6%
	doliniański	2%		krzemieniecki	3%
	horodeński	2%		lubomirski	6%
	kałuski	3%		lucki	5%
	kołomyjski	2%		ostrogski	2%
	kosowski	2%		równieński	2%
	nadwórniański	3%		włodzimiersko-wołyński	5%
	peczeniżyński	2%			
	rohatyński	4%			
	skoleński	2%			
	śniatynski	2%			
	stanisławowski	5%			
	stryjski	3%			
	tłumacki	3%			
	turczański	1%			
	żydaczowski	2%			
	Woj. tarnopolskie:	borszczowski	3%		
		brodzki	6%		
		breżański	6%		
buczacki		4%			
czortkowski		3%			
husiatyński		3%			
kamionacki		3%			
podhajcki		3%			
przemyslański		4%			
radziejowski		3%			
Woj. tarnopolskie:	skalacki	3%			
	tarnopolski	4%			
	trembowelski	3%			
	zaleszczycki	3%			
	zbaraski	2%			
	zborowski	6%			
	złoczowski	3%			
	Woj. pomorskie:	brodnicki	2%		
		lubawski	2%		
		działdowski	1%		
Woj. białostockie:	białowiecki	5%			
	białostocki	5%			